

get sigter kun på de områder, der ikke har frigjort sig inden 1. april 1973.

I disse områder er det forudsat, at der inden 1966-lovenes udløb må tilvejebringes en ny lovgivning, og at der, såfremt der stadig er et skævt huslejeniveau, kan blive tale om en ny vurdering. Der er ikke hermed taget stilling til, om vurderingen skal ske efter samme retningslinier som i 1966.

Det foreslås, at denne vurdering nu finder sted snarest, således at forhandlingerne om den fremtidige lovgivning kan føres på grundlag af kendskab til det reelle huslejeniveau i de regulerede områder og med kendskab til den faktiske boligsituation i disse områder.

I 1966 var der tale om en gradvis, men generel huslejeforhøjelse. Dette kom til at påvirke vurderingerne og førte til, at hovedformålet med vurderingen gik tabt. Der blev ikke på noget tidspunkt en ensartet pris på ensartede boliger, og de meget store prisstigninger i nybyggeriet har sammen med det høje renteniveau for længst overhalet udligningen, således at der stadig er meget store skævheder i de regulerede områder.

Forslaget tager sigte på at undgå en gentagelse af disse fejl ved at undlade at kæde den kommende vurdering sammen med en huslejeforhøjelse.

Når huslejestigningen fuldt ud kompenseres af det nævnte tilskud, og når dette bevares også ved indgåelse af en nyt lejemål, medvirker det til at skabe et friere boligvalg både for de nuværende lejere og for de nye boligsøgende.

Som følge af sammenkædningen mellem vurdering og lejeforhøjelse i 1966 havde lejerne udelukkende interesse i den lavest mulige vurdering, medens ejerne normalt måtte være interesseret i en høj vurdering. Ved den her foreslåede fremgangsmåde bliver interesserne i et vist omfang omvendt.

For lejeren betyder vurderingen ingen lejeforhøjelse, men en fastsættelse af det faste tilskud, han i givet fald kan benytte i et andet lejemål.

For ejeren betyder forhøjelsen ingen merindtægt, men fastsætter den leje, han skal kunne få, hvis hans nuværende lejere måtte finde et andet lejemål mere fordelagtigt.

Den foreslåede lovgivning må have en løbetid, der giver tilstrækkelig tid til at finde en løsning på det samlede boligproblem.“

Ved lovforslagets 1. behandling erklærede boligministeren sig enig med forslagsstillerne i, at det var nødvendigt at finde frem til en politisk løsning, der kunne fjerne de eksisterende uretfærdigheder på boligmarkedet og etablere en tilstand, hvor det bliver muligt for alle at få en bolig, der svarer til deres behov og til en rimelig pris. Ministeren var dog ikke sikker på, at den foreslåede løsning var den rette vej hertil, og efter en række kritiske bemærkninger konkluderede han, at forslaget kun tog sigte på en løsning af en enkelt side af hele problem-